

ἐνθυμήτων, φύονται μόνα εἰς τὰς κατεφυγμένας | πυθμένος τὴν λίμνην, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν μικρὰν ἐπί-
 ταύτας ἀκτὰς, ἃς καλύπτει ἡ λήθη. Ἐκείθεν δὲ, | πεδον κορυφὴν τῶν βράχων.
 προαναβαίνοντες τὸν χεῖμαρρον ὅστις πληροῖ τοῦ | Λυσσώδης ἄνεμος μαστίζει διηνεκῶς τὰ ἄξενα

ταῦτα μέρη, καὶ
 τὰ περικαλύπτει
 εἰς ὁμίχλην τόσον
 πυκνὴν, ὥστε οὐδὲν
 βλέποντες, καὶ φο-
 βούμενοι μὴ πλανη-
 θῶμεν καὶ μὴ πε-
 σωμεν εἰς τὰς χα-
 νοῦτας ῥωγμὰς, αἰ-
 τινες σχίζουσι τὰς
 κορυφὰς ταύτας, ἡ-
 ναγκάζθημεν νὰ ἐ-
 πιστρέψωμεν.

Ἡ ἐρήμος! μὲ
 ἀπαιεῖα χρώματα
 περιγράφεται. Ἀλλ'
 ὅστις εἰς ταύτην
 δὲν ἦλθε τὴν ἐρτ-
 μον, δὲν δύναται
 οὐδέ ἰδεῖν κἂν νὰ
 συλλάβῃ τῆς φρίκης
 ἣν ἐμποιεῖ. Εἰς τὰς
 Λιδικὰς ἐρήμους
 βασανίζει ἡ διψα
 καὶ φλέγει ὁ ἥλιος·
 ἀλλὰ κἂν εἶναι λαμ-
 πρὸς ὁ οὐρανὸς, εἶ-
 ναι κεχρωματισμέ-
 νη ἡ γῆ· ἐκεῖ καὶ
 ἀπαντᾷται ἐνίοτε
 καὶ τις Ὀάσις, ἡ
 συ·οδεία ἐρημοπλα-
 νῶν ὁδοιπορῶν, ἀ-
 παντᾷται ἡ καλύβη
 τοῦ Ἀραβος, ὅπου
 οὐ·αται τις νὰ ζῇ, ἡ
 καὶ ν' ἀναπνεύσῃ!
 Ἐὖ ὅμως, τίποτε!
 Τίποτε, ἐκτὸς ἀνέ-
 μου λίθων ὁμίχλης.
 Ἡ ζωὴ ἐνὶ ὄχλῳ
 ἐ·τεῖθεν, καὶ ἐδῶ
 ἡμπορεῖτε νὰ ἐννο-
 ῇτε μάλιστα τὸ πε-
 ρας τοῦ κόσμου, τὴν
 ἀκατοίκητον γῆν.
 Ἐνώπιον τοιαύτης
 εἰκόνας ἡ ψυχὴ με-
 λαγχολεῖ καὶ να·
 κοῦται. Εἶναι ἄρα εἰς
 τὸ τέρμα δ' ἐπ' ἐβίω-
 κουμενὴν τῇ ἐπιγίῳ
 ζωῆμας ὁμοιον μετὸ
 τέρμα τεύχε· της ἡ
 μετέρα· ὁδοιπορίας.

Τὸ βόρειον Ἀφρικόν.